

– Azt akard mondani, hogy szeretnéd, ha más szülné meg a gyerekünket?

Paul elkerekedett szemmel bámult rá, de a tekintetében Teri a döbbenet mellett mást is felfedezni vélt. Dühöt, talán. Kétségbeesést. Vagy haragot? Ez a sármos fickó, aki egy súlyos betegség tudatában, néhány évvel korábban, a megismerkedésükkor olyan könnyen vette az akadályokat – mert biztos volt benne, hogy meg fog halni –, és aki, miután kiderült, hogy nincs komoly baja, csak egy csomó a hangszalagján, már nem merevedett vissza a régi élete görcseibe, most új arcát mutatta. Harag tükröződött a szemében.

– Nem akarsz gyereket szülni?

Teri arra gondolt, ez annyira durva leegyszerűsítés. Ha Paul látta volna... ha mellette lett volna akkoriban, a legnehezebb években, amikor elutasította az ételt, ha ott lett volna, amikor átcsúszott a bulimiába, és zabálórohamok törtek rá, majd mindent kihányt... Ha nincs az a fogorvos, aki figyelmezteti, hogy ha így folytatja, elbúcsúzhat a fogaitól... Igen, talán meggyógyult. Igen, mert elkezdett enni, elkezdett dolgozni, egyre több munkát kapott, normálisan és egészségesen étkezett, és közben csak ő tudta, hogy fejben mindig a kalóriákat számolja, és sosem azt látja,

amit a tükör valójában mutat... De Paul nem ismeri az anyját. Nem tudja, milyen volt egy ilyen kemény anya mellett felnőni, aki nemcsak tőle, a gyerekeitől várta el, hogy az ő egykori álmait váltsa valóra, hanem az apját is elnyomta és semmibe vette... Teri most érezte meg a szakadékot kettejük között. A múltjuk nagyon különbözött, és Paul nem látta Terit akkor, amikor szoros volt rajta a nadrág, amikor kényszerképzetek gyötörték, amikor undor tört rá, ha csak a tükörbe nézett.

Nem, Paul leegyszerűsítette a dolgot. A férfi, aki mindig sejtette, mindig kitalálta, mi játszódik le benne, most durván nekiszegte ezt a két közönséges kérdést. Mert Teri közönségesnek érezte, mintha megütötte volna az a férfi, aki pedig szereti. Valóban szereti? Szereti, ha nem is próbál más magyarázatot keresni, ha nem húzza magához, ha nem nyugtatgatja, ha nem akar vele beszélgetni, kedvesen, megértően az egészről... Miért kell ilyen durván tönkretenni mindent, MINDENT?

– Nem erről van szó.

– Nem mondtál igazat. Kimentél Moszkvába, de nem munka miatt, hanem azért, hogy felkeress egy klinikát, és találj egy béranyát. Nélkülem mentél, most pedig közlöd velem, hogy megtaláltad ezt az Olgát, aki kihordaná a gyerekünket... Nem erről van szó?

– Azt hiszem, nem érted, hogy milyen... áh, mindegy.

Csak ne bőgj, érted? Ne bőgj. Nem sírhatod el magad. Ha nem ért meg, az az ő baja.

Ó, a rohadt életbe.

– Hiszen évek óta nem sikerül... Nem sikerül...

Ennyit tudott kinyögni, aztán magában fohászzkodott, hogy ne büntesse ezért a csúsztatásért a sors.

Hát mégis elsírta magát. Jólesett Paul ölelése, bár tudta, hogy nem érdemli meg. Eddig minden olyan simán ment, Paul elfogadta őt olyannak, amilyen, és ő is örült, hogy belesimulhat egy normális, átlagos életbe. Ahol minden úgy sikerül, ahogyan ő is szeretné. Eddig, az elmúlt pár év során tényleg szerethetőnek érezte magát, nem úgy, mint gyerekkorában, nem úgy, mint tinédzserként, amikor kezét-lábát törve igyekezett, hogy valóra váltsa az anyja álmait. Nem lett tornász, ki tudja, véletlen volt-e az a sportbaleset, ami derékba törte a karrierjét... Azután nem akart modell lenni. Anyja ezt fundálta ki neki, amikor abba kellett hagynia a tornát. Teri nem akarta, ellenállt, a szervezete állt ellen: nem fogadta be a táplálékot. Hosszú időre az éhezést választotta a szervezete. A lány nem akart megfelelni már senkinek, mégis minden arról szólt, hogy megfeleljen... Amint nagykorú lett, férjhez ment, elment egy irodába dolgozni, és boldognak akarta érezni magát. Erővel azon volt, hogy boldog legyen. Ha belefeszül is, boldog lesz. Aztán, amikor esténként kizabálta a hűtőszekrény tartalmát, és a régi fotóit nézegette, nosztalgiával és szánakozva bámult a tükörbe, jött egy új megoldás. Az önhánytatás. A has-hajtók. Mellé a futás. És hamarosan büntudat nélkül kajálhatott, mindent, még a száraztésztát is, ha más már nem volt otthon – mert megvolt a „megoldás”. Újra jók lettek rá a régi nadrágok, egyik sem szorította derékban. A teste látszólag rendbe jött, de az éle-

te nem. Leginkább azért nem, mert a lelkében semmi sem volt rendben.

És amikor már nem a torkába ledugott ujjától hányt, hanem saját magától, döntött. Elvált, rászoktatta magát a tudatos táplálkozásra és az egészséges életmódra, és közben rátalált arra a pályára, ami felé az anyja terelte erőnek erejével; csakhogy ekkor már egyedül volt. Rengeteg akadályt kellett leküzdenie, de már csak önmagának akart megfelelni... Valóban? Hiszen a karrierje arról szólt, hogy másoknak megfeleljen. Válogatások, fotózások, bemutatók... Milyen szabadnak érezte magát, amikor az utolsó munkájára érkezett Bangkokba... és mégis, mennyi félelem volt benne...

Bangkokban találkozott Paullal, akinek fogalma sem volt róla, ki ő, csak egy csinos, érdekes nőt látott benne. Sosem fogja elfelejteni, ahogy elzúgott Paul szeme láttára a Central World előtt, a sok csomagjával... És Paul, egy ismeretlen angol férfi segített neki a taxihoz cipelni a szatyrait. Aztán volt bátorsága ahhoz is, hogy megkeresse őt az Oriental Hotelben. „Csupáncsak” önmagáért. Nem tudta, ki az a Helen Smith, még ha ismerősnek találhatta is a nevét. Csak szerette volna újra látni azt a bolondos nőt, aki hatalmasat esett Bangkok egyik legmenőbb plázájának a bejáratában, és akinek – talán – kedves a tekintete.

És ez a félszeg angol, a zárkózottságával, fura megszólásaival, kedves mosolyával néhány hét alatt igazán megkedveltette magát Terivel. Úgy érezte, hogy nem kell erőfeszítéseket tennie azért, hogy Paul szeresse, és ezért végtelenül hálás volt neki. Nem kell minden-

áron megfelelnie, elfogadják olyannak, amilyen. És Teri lassan, de biztosan beleszeretett a férfiba.

És most... Paulnak is meg kell felelnie.
Szüljön neki gyereket.
Ezt szeretné a férfi.

Hogy mondja el neki, hogy ő is ezt szeretné, de retteg?

Hogy mondja el, hogy ez a rettegés nem csupán a testéről szól, hanem lelke legsötétebb, legmélyebb zugából ered?

Vannak dolgok, amelyekről nem beszélünk, gondolta. A legmélyebb félelmeink csak a mieink. Hozzánk tartoznak, ha akarjuk, ha nem. Hiszen úgysem tud tőlük senki sem megszabadítani.

– Ne sírj...

Hagyta, hogy a férfi ölelje őt, a félelmeivel, a gyerekkori rémképeivel együtt, amelyekről Paul alig-alig tudott valamit, és amelyek most újra hirtelen beszűrődtek a mindennapjaiba, az életébe. A délelőtti ajánlatra most gondolni sem akart.

– Megbeszéljük... átbeszéljük...

– Oké – felelte, mert nem tudta, mi mást válaszolhatna.

– És ha van valami, amit újra kell kezdenünk, akkor újrakezdjük...

Mintha csak újra lehetne kezdeni mindent. Az életet.

Aznap éjjel nem azért szeretkezett Paullal, hogy jó legyen, vagy hogy megbocsássonak egymásnak. Hanem azért, hogy elmúljon a rettegés. Ölelte a férfit, szerette volna, ha a másik érintésétől behegednek a sebei, legbelül, és elmúlik végre az a rohadt félelem.

Másnap reggel a Covent Garden mellett, egy kávézóban reggeliztek, friss, ropogós szendvicset, narancslevelet és kávé, közösen olvastak ki két napilapot, majd kézen fogva sétáltak a forgatagban, beugrottak Teri kedvenc könyvesboltjába, Paul egy fotelben ülve lapozgatott egy Ellis-regényt, amíg Teri válogatott, aztán újra kiültek egy teraszra, majd benéztek a fotósok galériájába, aztán Paul, hogy Terit jókedvre derítse, felajánlotta, hogy menjenek el a Portobello Roadra. Bár Paul is hangulatosnak tartotta, de közel sem volt úgy oda Notting Hilltől és az azt jóformán félbevágó Portobello Roadtól, mint a külföldiek, akik elsősorban a *Sztárom a párom* című film miatt zárandokoltak el ide, és láthatóan csalódottak voltak, hogy a híres kék ajtó, amely mögött Hugh Grant randizott Julia Robertsszel, ma már nem kék, hanem sötétszürke vagy inkább fekete, de persze így is lelkesen fotózták... És, a csuda tudja, miért, gondolta Paul, Terire is nagy hatással volt ez a történet, ő is imádott a Portobello Roadon sétálgatni, és mélyen fájlalta, hogy a filmbeli kis üzletben talán sosem árultak könyveket... Ráadásul vasárnap volt, és tudta, hogy Teri szerint ez a legalkalmasabb nap a látogatásra, mert ilyenkor üzemel

a piac, és tényleg úgy néz ki az egész, mint a filmben, eltekintve a gyors évszakváltásoktól...

Szűk régiségboltok padlásillata, frissen sült kenyér, péksütemény és dinnye illata terjengett a környéken; Teri imádta ezt a helyet, a nyüzsgést, a tömeget (amiért, tudta jól, Paul nem lelkesedik annyira), és imádozott csebecbecsüket nézegetni a piac mögött. Olyan holmikát, régi fotókat talált itt, amelyek egykor valakinek talán sokat jelentettek, de aztán kidobták, elajándékozták, eladták... Néha megvásárolt egy-egy régi, fekete-fehér fényképet, amely egy nőt vagy családot ábrázolt, vagy vett egy kopott gyűszűt, amit valaha valaki talán naponta az ujján viselt... Paul rezignált mosollyal figyelte ezeket a „felesleges vásárlásokat”, és valószínűleg örült, hogy Teri szép lassan beengedi őt – ezeken az ismeretlen tárgyakon keresztül is – a saját világába.

A fekete ajtó előtt aztán megálltak, mint mindig.

– Bejönnél hozzám, ha ott laknék? – kérdezte hirtelen Paul.

– Ha én lennék Anna Scott, a filmből? És Hugh Grantként várnál bent?

– Nem, nem. Ha te lennél Helen Schmidt. A szupermodell a magazinokból. A divat luxusvilágából. Én meg Paul Marshall a... mit tudom én. A szürke életéből.

Teri elmosolyodott.

– De hát így is történt – folytatta Paul. – Végül is ez a mi sztorink. Már tudom, miért szeretsz ide jönni. Felidézi azt a Helen Schmidtet, aki éppen lelépett a fotókról. És találkozott a hétköznapi, jelentéktelen...

– ...Hugh Granttel – bólintott Teri. – Aha. Megláttam benned a nagy lehetőséget. Hitttem benned.

– Múlt idő...

Teri nem válaszolt. Csak álltak a sötét ajtó előtt, és maga is meglepődött, amiért nem helyesbített.

Csakhoggy egyelőre nem érezte képesnek magát arra, hogy a múlt időt jelenbe tegye. Egyelőre nem gyógyult be a tegnap szerzett seb, és úgy érezte, ez a nap inkább csak fegyverszünet, és nem fegyverletétel. Bár egyáltalán nem volt biztos benne, hogy lenne ereje és bátorsága letenni a fegyvert.

Inkább megszorította Paul kezét, és megkérdezte, beülnek-e este egy moziba. Ki akarta kapcsolni az agyát, és el akarta kerülni, hogy újra szóba kerüljön a moszkvai utazás. Arról pedig végképp nem volt kedve beszélni, hogy milyen ajánlatot kapott az étkezési zavarok ellen küzdő szervezettől, hiszen most még gondolkodni sem akart rajta.

Később, amikor a mozi felé tartottak, Teri telefonja megcsördült.

Meglepődött, amikor meghallotta a hívót. Lengyel Luca volt a vonalban.

És akkor lepődött meg igazán, amikor – néhány perc beszélgetés után – megkérdezte Lucát, nem lenne-e kedve pár napra eljönni hozzájuk Londonba.